

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 18:34*
צאת השבת: 19:38
רבינו תם: 20:15

שבת שלום וטובוך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

גיליון 75

פרשת נצבים תשפ"א | יש לשמור על קדושת הגיליון!

שנה טובה ומבורכת
כתיבה וחתימה טובה
בית ישראל!!!

פנינה לנשמה

ליזום לימוד משותף של אמהות ובנות!

כאשר ילד קטן מתחיל ללמוד, מורחים דבש על האותיות ומלמדים אותו ללקק אותן. כל זאת כדי להאהיב עליו את דברי התורה הקדושה. וכך כותב הגאון רבי משה פיינשטיין: 'שצריך להמתיק לילדים... שידעו שקיום מצוה הוא יקר מכל הון וזהב ומכל תענוגות העולם.' - וכך הוא גם בענייני הצניעות.

רבנית חשובה מייעצת; שכל אמא תקבע לה מידי שבת בשבתו, לשבת עם בנותיה כחצי שעה סביב שולחן ערוך בממתקים ועוגות שתיה וכל מיני מטעמים... ולספר להן סיפורים בנושא הצניעות ביחד עם דברי תורה ומוסר קלים המותאמים להבנתן... האווירה הזו יוצרת חוויה מאוד מעניינת ומהנה והיא תגרום לכך שהבנות תאהבנה את הצניעות מעצמן! - רצוי מאוד להקפיד בכך בכל שבת אף שלפעמים לא נמצאים בשבתות בבית, כגון: אם מתארחים וכדומה. אין לשער ואין לתאר את התועלת הגדולה היכולה לצמוח מכך! (חוץ מעצם הרווח שמחזקים על ידי כך את הקשר בין ההורים לילדים!).

התחלתי לנשאתי

הנערה שחזרה מעולם האמת

לפני תקופה קצרה היו לי כאבי בטן נוראיים. קיבלתי טיפול רפואי שגרם לי להחמרת מצבי עד שהתמוטטתי ואיבדתי את ההכרה. לא היה לי דופק במשך ארבעים דקות! הזמינו זק"א וכוחות הצלה שנלחמו על חיי במשך ארבעים דקות! המצב החמיר והיה קריטי, מוות קליני - באותו זמן יצאתי מתוך גופי והגעתי לבית דין של מעלה! סבתא שלי וקרובת משפחתי צעקו כל הזמן, היא צנועה!! היא צנועה!! אל תיקחו אותה!! ובנוסף ראיתי כיצד בנות משפחתי מקבלות קבלות לזכותי למטה! ראיתי בשמיים את בית המקדש שהוא כמעט בנוי לגמרי! וכן ראיתי שמחכים ומצפים לקבלות בצניעות של הנשים בכדי שזה ישלים את בניית בית המקדש בשלמותו! ראיתי כמו עיני שכתוב על הקיר של בית המקדש שאחותי התחייבה לצרף ארבעים נשים חדשות לקו הצניעות ואז הבטחתי בשמים לפרסם את הספור שלי! לחזק נשים בצניעות! בזמן שהייתי בבית דין של מעלה - כאן בארץ - ניסו להחיות אותי תוך כדי זה כל בנות ונשות המשפחה שמחוברות לקו הצניעות לקחו על עצמן להקשיב לסיפורי הישועות. ובנוסף, כל אחת קיבלה על עצמה קבלה בצניעות להצלת חיי! (כך סיפרו לי לאחר מכן) בנוסף לשמיעת הסיפורים והקבלות, אחותי הגדולה התחייבה לצרף ארבעים נשים חדשות לקו. חזרתי לגופי במחלקת "טיפול נמרץ" שם הייתי מורדמת ומונשמת יותר משבוע ימים!! ובעקבות הזעזוע המצמרר שחוויתי בשמים כשהתעוררתי בבית החולים בכיתי ללא הפסקה יומם ולילה!!!! הסתכלתי בווהה על התקרה של מחלקת טיפול נמרץ במשך עשרה ימים!!!! הרופאים לא הבינו למה זה קורה?? למה אני בוכה ולמה אני מסתכלת על התקרה ללא הפסקה!! היו אובדי עצות! ברגע שדודתי החליטה לפרסם את הסיפור שלי ביום שישי בקו הצניעות כמו שהבטחתי בשמיים... מרגע הפרסום בקו קרה שינוי דרסטי בבריאותי בדיוק בזמן שהאירוע פורסם בקו הצניעות. ובבת אחת התיישבתי לראשונה במיטה. קיבלתי כוחות עליונים. ועכשיו אני זוכה לפרסם את מה שהבטחתי בשמים! (קו הצניעות שלוחה 46)

פינת ההלכה

רוחב החצאית

חובה להיזהר ברוחב החצאית שתטשטש את צורת הרגל בכל מצב ותנועה וכגון בהליכה או בעליה במדרגות וכדומה. ולכן אין ללכת בגיזרה צרה או ישרה, אלא צריך ללכת בגיזרות רחבות (כגון: כיווצים/ קפלים/ גיזרות מתרחבות)

גם כאשר החצאית או השמלה ארוכה ורחבה כדין, צריך לשים לב שלא לעמוד בשפת מקומות גבוהים, מפני העומדים למטה. כגון: שפת המדרגות של קומה גבוהה, מעקה המרפסת וכדומה.

מקום החצאית

התחלת החצאית צריכה להיות במותניים, לא למטה מהמותן ולא מעליו.

סגירת החצאית

סגירת החצאית צריכה להיות ע"י רוכסן צדדי או אחורי ורק באורך הדרוש לצורך הלבשה. חצאית שצורת סגירתה ע"י כפתורים לאורכה נוגדת את הצניעות.

סיפור לשבת

גם רפואי בהחלטה של רגע!

ולא דיסק, לא כאב ולא שיתוק. פשוט בריאה, ברגע!

למחרת הופיעה בעבודה כהרגלה מקדם, והמנהל קידם את פניה בעיניים מופתעות. 'זהו, הכל עבר? איך? הרי רק אתמול סיפרת כמה כואב ומייסר?!' – שאלו כולם. 'קיבלתי על עצמי לזרוק את המכשיר, הוא הלך ואתו הכאבים. זהו!'

ואפילו למנהל לא נותרה ברירה, אלא להסכים לסירובה העיקש. הרי בעיניו ראה כי מיד כשקיבלה על עצמה להתנזר מהמכשיר הטכנולוגי – שבה לעצמה כמקדם, והיא בריאה וחזקה! סיפור מופלא זה, אותו שלח לנו בעלה של האשה בעדות אישית, התרחש בחודש אלול, ויש בו כדי לקרוא לכולנו:

אם יש לנו בעיות לפתור – ויש לנו בעיות בריאות, בעיות פרנסה, בעיות עם הילדים, קשיים סביבתיים, לחצים ומתחים, כל מה שכדאי כל כך לעשות הוא לקבל על עצמנו קבלה טובה, חזקה ואיתנה, שנהיה מוכנים לעמוד בה בכל מחיר. בעידן שלנו, קבלה טובה שיש בה משום התנזרות ובריחה מפלאי הטכנולוגיה שהפכו מזמן לפגעי הטכנולוגיה, היא פטיש רב עוצמה על ראשו של שטן מקטרג, מרוצצת את טענותיו, וסוללת בפנינו את הדרך לשנה טובה.

אם רוצים אנו לזכות בכתיבה וחתומה טובה, אם יש דאגה מעיקה שאנו רוצים להיפטור ממנה השנה, אם יש לנו בעיה שאנו מקווים ומייחלים לפתרונה – עכשיו הזמן לפעול. בראש השנה, זה הרגע לקבל על עצמנו קבלה טובה, קבלה שנעמוד בה, משהו שנשמור עליו – והוא ישמור עלינו. כך נבטיח לנו ולמשפחתנו שנה טובה, שנה ברוכה ומאושרת! (פניני פרשת שבוע)

תנועה, וכל חייה הפכו לתלויים במשככי כאבים רבי עוצמה, בזריקות סטרואידים ושאר מרעין בישין... היא יושבת בביתה וחושבת, מתבוננת, דנה בינה לבין עצמה. בהמשך שיתפה את בעלה בהרהוריה, ולפני מספר ימים, אולי בהשראת חודש אלול – חודש התשובה, אולי לאור העובדה שהכאבים לא פחתו, ואולי סתם הערה עליה ה' יתברך רוח טהרה ממרום, החליטה להיגמל. היא חשה שכאבי הגב הם צליפות של אבא אוהב, העומד ומזהיר מפני התדרדרות, המבקש ממנה להימלט מהמכשיר המסוכן, 'מפוקח' ו'מוכשר' ככל שיהיה...

בבוקרו של יום המחרת, הודיעה למקום עבודתה שלא עוד. היא מקבלת על עצמה בקבלה חזקה ואיתנה שלא לגעת יותר במכשירים מסוג זה, והיא מוכנה לעמוד בקבלתה בכל מחיר שבעולם. המנהל התקשה להבין, אולם היא הסבירה בפשטות: 'הרי ממילא אינני יכולה לבוא לעבודה עקב הכאבים הקשים. אולי בזכות הגמילה מהמכשיר ירחם עליי רופא כל בשר, יעביר ממני את הייסורים והכאבים, ולכל הפחות אוכל לשוב לעבודה כמקדם – גם אם בלי המכשיר המבוקש...'.

המנהל שמע, התקשה לקבל את דבריה, אולם, כאמור, ממילא היא לא באה לעבודה, כך שניתן לדחות את ההחלטה מה לעשות בנידון... ואז, בו ביום ממש, כמה שעות אחר כך – האשה קמה משנת צהריים קצרה, והפלא ופלא – אין כאבים. פשוט כלום. אין זכר לייסורים, הגב מתפקד נהדר, הרגליים מתרוצצות כמקדם, הכל רגיל ושגרת, כפי שהיה עד לא מזמן. היא התקשתה להאמין לנס שהתחולל מול עיניה, אולם השעות חולפות, והיא חשה בטוב. לא פריצה

במשך תקופה ארוכה, נאבקה גב' ד. בלחצים שהופעלו עליה במקום עבודתה, בניסיון לגרום לה להתפטר על הקפדתה העילאית להתנזר ממכשירי הטכנולוגיה המתקדמים. לא היה לה קל, בכלל לא. היא עובדת בכירה במפעל הייטק מוביל, דרישת מעסיקיה שתתחבר לאמצעים טכנולוגיים היתה חד משמעית. אולם, בנפשה היה הדבר, למענה ולמען ילדיה, להישמר ולהתרחק ממכשירים אלה ודומיהם, אשר רבים חללים הפילו ברשתם.

לאחר תקופה ממושכת, וכשהלחץ עשה את שלו, פנה בעלה לרבו שליט"א, לשאול בעצתו. הואיל ומדובר בצורך פרנסה חיוני, ולאור העובדה שמקום העבודה הסכים למכשיר שהוא 'מפוקח' ו'מוכשר' לעילא ולעילא, ולנוכח הלחצים הרבים עד כדי איום בפגיעה בשכר – התשובה שניתנה היתה כי יתכן שאין ברירה...

כשנטלה את המכשיר בידיה לראשונה, חשה רעד באצבעותיה. היא לא האמינה שדבר כזה יקרה לה, שלמרות הקפדתה המחמירה ועמידתה העיקשת על עקרונותיה, יבוא יום וגם היא תצטייד במכשיר טכנולוגי מתקדם, שיהפוך לבן לווייה שלה באורח קבע. היא נאלצה לעשות שימוש רב במכשיר, ובכל עת הזכירה לעצמה כי בעצם מדובר בכיב שופכין רוחני ומצחין, כמה טוב היה לו לא היה בא לעולם, בטח לא לכפות ידיה...

עברה תקופת מה, ולפתע חשה האשה כאבים עזים ברגל ובגב, 'פריצת דיסק'. הכאבים איזמים, הייסורים נוראיים, היא נאלצה לנוח, להימנע מלבוא לעבודה, ואך בקושי הצליחה לתפקד כאם מסורה לילדיה. למעשה – היא הפכה לכמעט משותקת מיכולות

לפנינו גילויי שמימי מדהים, אותו חשף המשגיח הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל: קבלה אחת, אפילו קטנה, אולם איכותית, והכי חשוב – שניתן לעמוד בה בעקביות, באופן רציף וקבוע. קבלה אחת, שיש בה אמירה: 'רבונו של עולם, אינני מושלם, ואני יודע את זה. אבל אני עושה צעד אחד לקראתך, ובצעד הזה אעמוד בכל הכח, במלוא התוקף. אני עושה עכשיו צעד ראשון, מוכיח שאני רוצה, תן לי שנה טובה להוכיח שאני יכול!'

קוה אל ה'

האמונה נדרשת כאשר אין תוצאות מיידיות

שהוא זרק סתם מילים. הוא יודע אמנם שהפקיד את המילים בידי של הקב"ה, אך היכן הן התוצאות שהיו צריכות לצאת מן המילים? הרי החולה לא קם מחוליו! לאחר אותו מאורע האדם הזה כבר מהסס האם בכלל להתפלל על החולים. הרי אתמול הוא ראה שהתפילות לא עזרו, שהמילים הלכו ואינן, אולי עדיף במצב כזה לעשות דברים אחרים ולא סתם לומר מילים!

אם אותו אדם היה יודע שכל דבר צריך לעבור שלב של אמונה, אם היה יודע שהמילים שהוא אמר מופקדות אצל הקב"ה, הכל היה נראה אחרת. הוא היה יודע שמהמילים האלו יגדל פעם משהו, אפילו מסתם מילים בלי כוונה, שהרי לא אומרים "כי אתה שומע תפילת כל לב" אלא "כי אתה שומע תפילת כל פה". כל מילה של יהודי זה יהלום, הכל מופקד אצל בורא עולם ויבוא יום ויצמחו מזה פירות.

(שיחות הגר"ש פינקוס זצ"ל – אלול ימים נוראים)

בעתות צרה, אדם חייב לעבוד עם האמונה, כיון שאינו רואה מיד תוצאות ממשיכות למעשיו. חוסר אמונה הוא הסיבה לכך שאנשים נשברים באמצע.

לדוגמא: אדם נכנס לחנות, מגיש למוכר את הכסף ומקבל את המצרכים. זו ודאי עסקה טובה. אך מה יעשה אותו אדם אם המוכר יאמר לו שאת המצרכים הוא יקבל רק למחרת? כאן כבר הקונה יהסס, מי יודע מה יעשה המוכר בינתיים עם הכסף, כאן נדרש "אמון"!

אדם נכנס לבית חולים ורואה שם יהודי במצב קשה. הוא שוטח תפילתו לפני בורא עולם: "רבוש"ע, שלח רפואה שלימה לחולי עמך", ומיד הוא שם לב שמצבו של החולה משתפר והוא מתחיל להבריא. יש לאותו אדם ממש הרגשה טובה, התפילתי ומיד נענית, נפלא!

למחרת הוא נכנס שוב לבית חולים ורואה יהודי נוסף במצב קשה. הוא מוריד דמעות ומתפלל, אך הפעם הוא לא נענה, מצבו של החולה ממשיך להתדרדר. אותו אדם מרגיש

נצור לשונך

מוסר: המכונה העולה בערכה על כל המכונות כולן

התלות בכח הדיבור: החפץ חיים המשיל את המצוות כולן ביחס לערך כח הדיבור במשל נמרץ. "לאחד שהכניסוהו לבית חרושת גדול, ש-248 מכונות הועמדו שם, מכונות טויה ואריגה לבגדי בוץ וארגמן, מעשה חושב. ועוד מכונה אחת היתה שם העולה בערכה על כל המכונות כולן, ועליה נצטוו הפועלים ביותר להשגיח על מוצאה ומובאה כי מוות וחיים בה, ומבלעדיה אין המכונות האחרות נחשבות לכלום.

248 המכונות הן רמ"ח מצוות עשה שהוזהרנו עליהן. אבל המכונה היותר נעלה היא כוח הדיבור שהוטבע באדם, והיא המתנה היותר גדולה שניתנה לו לאדם מבוראו. החיים והמוות ביד הלשון, מי שחפץ בחיים עליו לשמור לשונו מרע. על כן על האדם להשגיח על לשונו כעל בבת עינו ולשמור פתחי פיו". (הפה קודש קודשים)

הלכה: לומר שפלונני לא טרח להשתתף בחתונה

שאלה: שוחחתי עם חברה, ובין היתר סיפרתי לה: "הערב יש לי חתונה של משפחה פלונית, אבל הם לא טרחו להשתתף בחתונה של הבת שלנו, אז גם אני לא מוכרחת ללכת לחתונה שלהם". החברה העירה לי שלדעתה נכשלתי כאן באיסורים: ראשית, במה שסיפרתי באופן שמשתמע ממנו גנאי על בני המשפחה, שלא הגיעו לחתונה שלנו, ושנית, באשר אני עוברת על "לא תיקום" ו"לא תיטור", כאשר אני 'מחזירה' להם ולא מגיעה לחתונה שלהם.

האומנם נכשלתי? הרי מקובל מאוד בציבור, שמשתדלים 'להחזיר בשמחות' למי שהשתתף בשמחתנו, וכן להיפך...

תשובה: אכן מקובל בציבור שמשתדלים 'להחזיר בשמחות', אבל לא ראוי לנהוג כך גם להיפך, שאם פלוני לא השתתף בחתונה שלנו אז אנחנו 'מחזירים לו' ולא מגיעים לשמחתו. אלא, לפעמים יש שיקול, כי מאחר שפלונני לא הגיע לשמחה שלי, וגם קשה לי היום לצאת מהבית, לכן הפעם אינני מרגיש חיוב לעשות מאמץ ולהגיע לשמחה זו.

לעצם השאלה אם היה כאן נקימה ונטירה – לא, כי דבריה לא נאמרו לשם נקמה חלילה. אך היה עליה להתבטא בדרך של 'לימוד זכות' ולומר: "הם לא השתתפו בחתונה שלנו כי כנראה לא יכלו או היו טרודים". אין צורך בבקשת מחילה אלא רק לקבל ע"ע מכאן ולהבא לדבר בלשון נקייה ולהשתדל לזון לכף זכות. (משיב שלום)

שביבי אור

ה', באור פניך יהלכון"

מהו ענין השופר ?

משל למלך שהיה גר בעיר הבירה, והיתה מדינה רחוקה
השייכת לו. והנה מדינה שאין בה מלכות "איש את רעהו
חיים בלעוו", לכן שלחל שם המלך מערכת של חוק ומשפט
– שוטרים ושופטים, ומסר בידיהם תכנית של צדק ומשפט
– מערכת חוקים לפי היושר של המלך, עם הרחמנות
והחסד של המלך – שעל פיה יש לנהל את כל מערכת
המשפט.

והנה הובא אדם למשפט לפני השופט ,
השופט שומע את המקרה, בודק וחוקר –
מעייין בספר החוקים שנמסר ע"י המלך, ומגיע
למסקנה שלפי כל הנתונים מגיע לאדם זה
עונש מסויים. מתנפל האדם לפני השופט
ומבקש: "אנא שופט נכבד, תחון אותי! נכון, חטאתי, אבל
אני מבקש... יש לי משפחה וילדים... וגם הרי אתה השופט
קרוב משפחה שלי"...

אומר לו השופט: "דע לך! קבלתי מערכת ותכנית שעל פיה
מנהיגים את הצדק והיושר במדינה זו. אם אני מתעלם
ממערכת זו – אני ממוטט את כל מערכת היושר במדינה.
לכל אחד יש כל מיני סיבות שלכן צריך לחון אותו... אבל
לא יתכן לחרוג ממערכת החוקים של המלך, כי לולי
מערכת זו, כל המדינה תכנס לתוהו ובוהו!"

ויהיו היום והמלך בכבודו ובעצמו בא לערוך משפט
במדינה. מיד בא אותו אדם לפני המלך, ומתחנן לפניו –
"אנא, תחון אותי... אתה מלך של חסד, ואני גם קרוב
משפחה שלך"...

אומר לו המלך: "אני חונן אותך".

מעיר אחד השרים למלך: "אם המלך חונן אותי, הרי זו
פגיעה בכל התכנית... יהיה כאן תוהו ובוהו!"

עונה המלך: "ראשית כל אני כאן, וכשאני כאן אין צורך
למדינה שתתנהל על פי מערכת המשפט והחוקים – היא
מתנהלת ע"י המלך עצמו. ועוד, הרי כל תכנית המשפט היא
מהחכמה שלי – ואני הוא זה שחונן אותי, ובאפשרותי לחון
את אשר ארצה לחון".

בראש השנה הקב"ה דן את העולם כמו בכל יום
ויום ע"פ מערכת הדין והמשפט. כולם עוברים
לפניו כבני מרון, אין אפשרות להינצל ולהתחמק
ממערכת הדין והמשפט – הצדק והמשפט של
המלך מתוכנן ע"פ סדר מדוקדק, לפי חכמה
ורחמנות, ע"פ חסד וע"פ דין – אין כל אפשרות לחרוג
מהכללים – כי אז ייהפך העולם לתוהו ובוהו.

והנה מגיעה העת ואנו תוקעים בשופר – מריעים לפני
המלך בקול שופר, ממליכים את המלך בתוך המדינה!
המלך נמצא כאן, הוא מולך עלינו והוא זה שעושה את
המשפט! אחרי תקיעת השופר אין המערכת מתנהלת ע"פ
מערכת המשפט, אחרי "אשרי העם יודעי תרועה" ההנהגה
היא: "ה' באור פניך יהלכון!"

וכשיש את אור פניו יתברך, המלך עצמו עם כל האהבה שלו
ועם כל הרחמנות – חסדו הוא אין סופי!

(שיחות הגר"ש פינקוס זצ"ל – אלול ימים נוראים)

חכמת נשים

חיים של אהבת תורה

אהבתה של הרבנית קניבסקי ע"ה לתורה היתה ניכרת על כל צעד ושעל. כשתלמיד חכם הגיע הביתה, היתה קמה לכבודו
במלוא קומתה. כשנערכה הכנסת ספר תורה באזור, הקפידה לרדת ולהשתתף בתהלוכה. פעם סיפרה לה אחת ממקורבותיה,
כי אמא שלה תרמה ספר תורה מהודר ויקר מאוד, והרבנית הגיבה: "אכן, זהו סכום גדול, אך זהו הכסף היחיד שיישאר לאימך
לאחר מאה ועשרים..."

אשה מבוגרת הגיעה אל הרבנית בלווית בנה האברך וחיכתה לתור שלה. כשזמן ההמתנה נמשך, פנה האברך לאימו והציע לה
כי ישובו פעם אחרת. מאחר שתורם היה קרוב התעניינה הרבנית מדוע אינו יכול להמתין עוד דקות ספורות. "אני ממנהר לכולל,
עוד מעט מתחיל ה'סדר'. אחזיר את אמי לביתה וננסה להיכנס פעם אחרת" הרבנית נדרכה: "אכן, חלילה לך מלבטל תורה,
השאר כאן את אמך, ואני אדאג כי מישהו ישיב אותה לביתה!" (בית אמי)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתאתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחיה ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה